

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 5 februari 1932 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående vissa ändringar i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 136, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Dahlén m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till regeringen hemställa om skyndsamt utredning och förslag till ändring av lagen om försäkring av olycksfall i arbete i enlighet med de riktlinjer som i motionen angivits.

Beträffande den närmare innebörden av motionernas hemställan även som de skäl, som anförts till stöd för densamma, får utskottet hänvisa till motionen.

Lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete stadgar i sin 6 § bland annat:

Gällande bestämmelser.

Har arbetare skadats till följd av olycksfall i arbetet, skall på grund av försäkringen till honom i ersättning utgivas:

1) om olycksfallet medfört sjukdom, som förorsakat förlust eller nedsättning av arbetsförmågan:

a) så länge sjukdomen varar: erforderlig läkarvård jämte läkemedel och andra till arbetsförmågas höjande eller eljest till lindrande av menliga följder av olycksfallet nödiga särskilda hjälpmedel, såsom kryckor, enklare konstgjorda lemmar, glasögon och dylikt;

b) under förutsättning att sjukdomen varat mer än tre dagar efter dagen för olycksfallet och att arbetsförmågan nedsatts med minst en fjärdedel, från och med dagen efter sistnämnda dag och så länge sjukdomen varar: sjukpenning för varje dag, utgörande vid förlust av arbetsförmågan ett belopp, bestämt i förhållande till den skadades årliga arbetsförtjänst på sätt nedan angives (hel sjukpenning), och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen; skolande hel sjukpenning utgå med följande belopp, nämligen:

om den årliga arbetsförtjänsten ej uppgår till 675 kronor, med en krona, om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 675 kronor men ej till 945 kronor, med en krona 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 945 kronor men ej till 1,215 kronor, med två kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,215 kronor men ej till 1,485 kronor, med två kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,485 kronor men ej till 1,755 kronor, med tre kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,755 kronor men ej till 2,025 kronor, med tre kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,025 kronor men ej till 2,295 kronor, med fyra kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,295 kronor men ej till 2,565 kronor, med fyra kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,565 kronor men ej till 2,835 kronor, med fem kronor samt

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till eller överstiger 2,835 kronor, med fem kronor 50 öre;

2) om olycksfallet, efter upphörande av därav förorsakad sjukdom, medfört under längre eller kortare tid bestående förlust eller nedsättning av arbetsförmågan:

a) livränta under tiden å ett årligt belopp, motsvarande vid förlust av arbetsförmågan två tredjedelar av den skadades årliga arbetsförtjänst och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp som svarar mot nedsättningen, med tillägg av belopp, svarande mot den sannolika årliga kostnaden för förnyelse av sådana särskilda hjälpmedel som under 1) nämnts; dock att vid förlust av arbetsförmågan livräntan må, när den skadades tillstånd kräver särskild vård, med hänsyn härtill bestämmas till högre belopp än nyss är nämnt, likväl ej överstigande beloppet av den årliga arbetsförtjänsten, samt att livränta icke utgår, där ej arbetsförmågan blivit nedsatt med minst en tiondel;

b) sådan behandling, som må erfordras för höjande av arbetsförmågan.

Enligt 9 § i olycksfallsförsäkringslagen skall den årliga arbetsförtjänsten vid bestämmande av livränta beräknas till minst 450 kronor.

Historik.
Riksdagen
1927.

Vid 1927 års riksdag väcktes av herr Spångberg m. fl. inom andra kamaren en motion, nr 106, i vilken hemställdes, att riksdagen måtte antaga ett i motionen framlagt förslag till ändrad lydelse av 6 § i lagen om försäkring för olycksfall i arbete. Förslaget gällde bland annat storleken av sjukpenning och innebar i denna del, att beloppet av hel sjukpenning ökades och i intet fall skulle understiga tre kronor.

Motionen behandlades av andra lagutskottet, som inhämtade yttrande över densamma från försäkringsrådet och riksförsäkringsanstalten. Båda dessa myndigheter avstyrkte förslaget. Vad särskilt beträffade den föreslagna höjningen av minimigränsen för sjukpenning till tre kronor yttrade försäkringsrådet, att detta innebure ett frångående av principen att ersättning, som utginge enligt socialförsäkringen, borde sättas i visst förhållande till arbetsförtjänsten och icke överstiga densamma. Riksförsäkringsanstalten meddelade, att motionärernas förslag med avseende å sjukpenningens belopp skulle föranleda en betydande ökning av utgifterna för sjukpenning och uttalade, att ett bifall till motionärernas ifrågavarande förslag skulle medföra konsekvenser, som icke kunde anses rimliga. För egen del fann utskottet i utlåtande nr 33, i anslutning till vad myndigheterna anfört, sig icke kunna förorda motionärernas förslag.

Riksdagen godkände utskottets utlåtande.

Vid 1928 års riksdag väcktes av herr Spångberg m. fl. åter en motion i ämnet, nr 191 i andra kammaren. I motionen hemställdes även nu, att riksdagen måtte antaga ett i motionen framlagt förslag till ändrad lydelse av 6 § i lagen om försäkring för olycksfall i arbete. Enligt detta förslag skulle hel sjukpenning utgå med ökat belopp, lägst tre kronor, och livränta med lägst 900 kronor om året.

Riksdagen
1928.

I sitt över motionen avgivna utlåtande, nr 28, anförde andra lagutskottet följande. I motionen hade upprepats de yrkanden beträffande sjukpenningens belopp, som framställdes i motion av herr Spångberg m. fl. vid 1927 års riksdag. Därjämte hade hemställts, att beloppen av de enligt olycksfallsförsäkringslagen utgående livräntorna i intet fall skulle understiga 900 kronor för år. Ett genomförande av motionärernas förslag skulle alltså medföra, att såväl sjukpenning som sedermera jämväl livränta skulle kunna utgå med högre belopp än vederbörandes arbetsförtjänst. Då utskottet ej ansåge sådana skäl hava i motionen anförts, som kunde föranleda riksdagen att frångå den till grund för gällande olycksfallsförsäkringslag liggande principen, att ersättning, som utginge enligt lagen, skulle stå i visst, förhållande till arbetsförtjänsten och icke överstiga densamma, samt utskottet i övrigt icke blivit övertygat om lämpligheten av de föreslagna ändringarna i det vid 1926 års riksdag antagna, nu gällande intervallsystemet vid beräkning av sjukpenning, finge utskottet hemställa, att motionen måtte av riksdagen lämnas utan bifall.

Reservation anmäldes av fem av utskottets ledamöter.

Utskottets hemställan bifölls av riksdagen.

Vid 1930 års riksdag väckte herr Spångberg m. fl. ånyo motion i ämnet, nr 8 i andra kammaren. Motionärerna yrkade, att riksdagen måtte i skrivelse till regeringen hemställa om skyndsamt utredning och förslag till ändring av lagen om försäkring för olycksfall i arbete i enlighet med de riktlinjer, som angivits i motionen. I sin motivering åberopade motionärerna den vid 1928 års riksdag av herr Spångberg m. fl. väckta motionen.

Riksdagen
1930.

I sitt över motionen avgivna utlåtande, nr 3, yttrade andra lagutskottet, att motionärerna under erinran om den vid 1928 års riksdag väckta motionen såsom motivering för sitt yrkande anför, att då frågan alltjämt hade samma aktualitet, de på nytt framförde den till riksdagens prövning. Då utskottet beträffande frågan alltjämt intog den ståndpunkt, som kommit till uttryck i utskottets vid 1927 och 1928 års riksdagar avgivna utlåtanden i anledning av de då väckta motionerna i samma ämne, hemställde utskottet, att motionen icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Två av utskottets ledamöter anmälde reservation.

Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Såsom den ovan lämnade redogörelsen giver vid handen, har utskottet vid tidigare tillfällen haft att taga ställning till den av motionärerna

Utskottet.

väckta frågan. De skäl, som därvid föranlett utskottet att hemställa om avslag å motioner i ämnet, äga enligt utskottets mening fortfarande giltighet.*

Utskottet får fördenskull hemställa,

att förevarande motion icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 4 februari 1932.

På andra lagutskottets vägnar:

HJALMAR VON SYDOW.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Westman*,* *von Sydow*, *Sigfrid Hansson* och *Gustaf Tamm*,* fröken *Hesselgren*, friherre *Lagerfelt* och herr *Forslund*;

från andra kammaren: herrar *Magnusson* i Kalmar, *Magnusson* i Skövde, *Hage*, *Johansson* i Hallagården,* *Petersson* i Lerbäcksbym, *Pettersson* i Hällbacken,* *Sandström* i Nyland* och *Björnberg*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herr *Hage*, vilken ansett, att utskottet bort hemställa om en utredning av den i motionen berörda frågan i överensstämmelse med den reservation, som inom utskottet avgavs vid 1928 års riksdag av herrar *Thorberg*, *Magnusson* i Kalmar, *Hagman*, *Hage* och *Holmström* i Stockholm.